

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3803/2562

นาย ม. กับพวกโจทก์ พันตำรวจเอก ศ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 200, ป.อ. มาตรา 310

ย่อ / หลักกฎหมาย

การจับกุมโจทก์ทั้งสี่มีมูลเหตุมาจากการที่ ช. แจ้งเรื่องไปที่ศูนย์วิทยุสื่อสาร สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง ว่าโจทก์ที่ 2 อ้างเป็นเจ้าพนักงานตำรวจพุดจาเข็ซ้มขู่ให้ซื้อบัตรคอนเสิร์ต จำเลยที่ 13 จึงไปร้านที่เกิดเหตุตามคำสั่งของจำเลยที่ 7 ช. ยืนยันข้อเท็จจริงตามที่แจ้ง จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก จึงติดตามจนพบรถกระบะที่โจทก์ทั้งสี่ใช้เป็นยานพาหนะ ขอตรวจค้นพบบัตรคอนเสิร์ต 5 ใบ กับเงินสด 7,000 บาท ในกระเป๋าสะพายของโจทก์ที่ 1 กรณีจึงมีเหตุที่ทำให้จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวกเชื่อโดยสุจริตว่ามีเหตุการณ์ดังที่ ช. แจ้งเกิดขึ้นจริง จึงมีหลักฐานตามสมควรว่าโจทก์ทั้งสี่น่าจะได้กระทำความผิดอาญา ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน เจ้าพนักงานตำรวจไม่ทราบว่าเป็นโจทก์ทั้งสี่พักอาศัยอยู่ที่ใด ถือได้ว่าเป็นกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าโจทก์ทั้งสี่จะหลบหนี และหากต้องไปขอให้ศาลออกหมายจับก่อน อาจจะได้ตัวโจทก์ทั้งสี่มาดำเนินคดี ถือได้ว่าเป็นกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับ การจับกุมโจทก์ทั้งสี่จึงต้องด้วยข้อยกเว้นของการจับโดยไม่มีหมายจับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 78 (3) ประกอบมาตรา 66 (2) จึงเป็นการจับโดยชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสี่ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่สืบสืบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 84, 90, 91, 157, 200, 310 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสี่ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 3 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต และให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 3 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 310 วรรคแรก การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 2 ปี ข้อหาอื่นให้ยก ยกฟ้องโจทก์ทั้งสี่สำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 5 ที่ 8 ถึงที่ 14 โจทก์ทั้งสี่ จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ข้อแรกว่า การที่จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก จับกุมโจทก์ทั้งสี่ที่บริเวณสี่แยกไทยออยล์ ในคืนเกิดเหตุโดยไม่มีหมายจับ และควบคุมตัวโจทก์ทั้งสี่ไว้ที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง จนกระทั่งเวลาประมาณ 13 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น จำเลยที่ 1 จึงอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโจทก์ทั้งสี่ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 310 วรรคแรก และ 200 วรรคสอง ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 บัญญัติว่า "พนักงาน

ฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลนั้นไม่ได้ เว้นแต่ ... (3) เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา 66 (2) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้" และมาตรา 66 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เหตุที่จะออกหมายจับมีได้ดังต่อไปนี้ ... (2) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่า บุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุประการอื่น" ดังนี้ การจับโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลที่ต้องด้วยข้อยกเว้นให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับมีอำนาจกระทำได้ จึงต้องเป็นกรณีที่มีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลนั้นน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี อีกทั้งยังต้องมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้ เมื่อพิจารณابันทักคำให้การชั้นสอบสวนของนางชนานันท์ มีข้อความว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 20 นาฬิกา ขณะที่นางชนานันท์อยู่ที่ร้านเกิร์ลเฟรนด์คาราโอเกะ โจทก์ที่ 1 และที่ 2 แต่งกายคล้ายเจ้าพนักงานตำรวจนอกเครื่องแบบ คล้องบัตรตราโล่เช่นเดียวกับที่เจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนใช้กัน และพกพาอุปกรณ์สื่อสารที่เอว เดินลงจากรถกระบะไปหานางชนานันท์ มีพวกอีก 2 คน นั่งรออยู่ในรถ โจทก์ที่ 2 แจ้งนางชนานันท์ว่า เป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาจากส่วนกลาง ขอให้ช่วยซื้อบัตรคอนเสิร์ตสัก 3 ใบ ใบละ 1,000 บาท เมื่อนางชนานันท์บ่ายเบี่ยง โจทก์ที่ 1 และที่ 2 แสดงอาการไม่พอใจ โจทก์ที่ 2 ถามว่ามีเด็กในร้านกี่คน มีใบอนุญาตจำหน่ายสุราต่างประเทศหรือไม่ นางชนานันท์ไม่ต้องการให้มีการตรวจสอบใบอนุญาตและจับผิดในเรื่องอื่นๆ จึงตกลงซื้อ 1 ใบ และมอบเงิน 1,000 บาท ให้โจทก์ที่ 2 เมื่อพวกของโจทก์ที่ 1 และที่ 2 ออกไปจากร้าน นางชนานันท์โทรศัพท์แจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นให้เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรแหลมฉบังทราบ ต่อมาเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจโทรศัพท์แจ้งนางชนานันท์ว่า สก๊อตจับกลุ่มบุคคลดังกล่าวได้แล้ว ให้ไปที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง นางชนานันท์ยืนยันให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีแก่โจทก์ทั้งสองจนถึงที่สุด คำให้การชั้นสอบสวนของนางชนานันท์ สอดคล้องกับคำเบิกความของร้อยตำรวจตรีสมภพ ที่ว่า คืบเกิดเหตุขณะที่พยานประจำอยู่ที่ศูนย์วิทยุสื่อสาร สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากผู้หนึ่งคนหนึ่งที่ว่ามีกลุ่มบุคคลอ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจากส่วนกลางมาขายบัตรการกุศลโดยบังคับซื้อเชิฐที่ร้านเกิร์ลเฟรนด์คาราโอเกะ นางชนานันท์แจ้งด้วยว่า กลุ่มบุคคลดังกล่าวใช้รถกระบะ ยี่ห้อฮิสสัน สีทอง หมายเลขทะเบียน ณ 1480 เป็นพาหนะ พยานจดบันทึกข้อความที่รับแจ้งไว้โดยย่อ แล้วแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจสายตรวจไปตรวจสอบ เหตุการณ์หลังจากนั้นจำเลยที่ 7 และที่ 13 เบิกความว่าเมื่อจำเลยที่ 7 ทราบจากศูนย์วิทยุสื่อสารว่ามีกลุ่มบุคคลนำบัตรคอนเสิร์ตไปเร่ขายโดยแอบอ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและพูดจาในเชิงข่มขู่ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับพาหนะของกลุ่มบุคคลดังกล่าวด้วย จำเลยที่ 7 ให้จำเลยที่ 13 ไปที่ร้านเกิร์ลเฟรนด์คาราโอเกะ จำเลยที่ 13 พบนางชนานันท์เจ้าของร้าน นางชนานันท์ยืนยันข้อเท็จจริงที่แจ้งไปยังศูนย์วิทยุสื่อสาร จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก ออกติดตามรถกระบะของกลุ่มบุคคลดังกล่าว และพบจอดรอสัญญาณไฟจราจรอยู่ที่สี่แยกไทยออยล์ จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก เข้าไปแสดงตัวขอตรวจค้น พบบัตรคอนเสิร์ต "ธรรมะคละกับเพลง" จำนวน 5 ใบ และเงินสด 7,000 บาท ในกระเป๋าสะพายของโจทก์ที่ 1 แล้วนำตัวโจทก์ทั้งสองไปที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง คำให้การชั้นสอบสวนของนางชนานันท์จึงสอดคล้องเชื่อมโยงกับคำเบิกความของร้อยตำรวจตรีสมภพและคำเบิกความของจำเลยที่ 7 และที่ 13 เป็นลำดับ หากนางชนานันท์ไม่ได้แจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นไปที่ศูนย์วิทยุสื่อสาร สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง และร้อยตำรวจตรีสมภพไม่แจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจสายตรวจไปตรวจสอบ ย่อมไม่มี

เหตุที่จำเลยที่ 7 จะต้องให้จำเลยที่ 13 ไปที่ร้านเกิร์ลเฟรนด์คาราโอเกะ และไม่มีเหตุที่จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก จะต้องติดตามไปขอตรวจค้นรถกระบะของโจทก์ทั้งสี่ในขณะที่จอดรอ สัญญาณไฟจราจร ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นางชนานันท์มิได้ซื้อบัตรคอนเสิร์ตด้วยความเต็มใจ แต่ซื้อเพราะโจทก์ที่ 2 อ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาจากส่วนกลางและพูดจาในเชิงข่มขู่ ตามที่ปรากฏในบันทึกคำให้การของนางชนานันท์ และฟังได้ว่า การจับกุมโจทก์ทั้งสี่มีมูลเหตุมาจากการที่นางชนานันท์แจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นดังกล่าวไปที่ศูนย์วิทยุสื่อสาร สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง แล้วเจ้าพนักงานตำรวจประจำศูนย์วิทยุสื่อสารแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจสายตรวจไปตรวจสอบ เมื่อจำเลยที่ 13 ไปร้านที่เกิดเหตุตามคำสั่งของจำเลยที่ 7 นางชนานันท์ก็ยืนยันข้อเท็จจริงตามที่แจ้งจำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวกจึงติดตามจนพบรถกระบะที่โจทก์ทั้งสี่ใช้เป็นยานพาหนะ และเมื่อเข้าตรวจค้นก็พบบัตรคอนเสิร์ต "ธรรมะคละกับเพลง" จำนวน 5 ใบ กับเงินสด 7,000 บาท ในกระเป๋าสะพายของโจทก์ที่ 1 กรณีจึงมีเหตุที่ทำให้จำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวก เชื่อโดยสุจริตว่ามีเหตุการณ์ดังที่นางชนานันท์แจ้งเกิดขึ้นจริง การจับกุมโจทก์ทั้งสี่ที่บริเวณสี่แยกไทยออยล์จึงเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมซึ่งมีจำเลยที่ 7 และที่ 13 กับพวกรวมอยู่ด้วย มีหลักฐานตามสมควรแล้วว่าโจทก์ทั้งสี่น่าจะได้กระทำความผิดอาญา อีกทั้งขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน โจทก์ที่ 3 ขับรถพาโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ออกไปจากร้านของนางชนานันท์โดยไม่ปรากฏแน่ชัดว่าจะไปที่ใด และขณะนั้นเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมยังไม่มีใครทราบว่โจทก์ทั้งสี่พักอาศัยอยู่ที่ใด ถือได้ว่าเป็นกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าโจทก์ทั้งสี่จะหลบหนี และหากจะต้องไปขอให้ศาลออกหมายจับก่อนอาจจะไม่ได้ตัวโจทก์ทั้งสี่มาดำเนินคดี ถือได้ว่าเป็นกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับ การจับกุมโจทก์ทั้งสี่ที่บริเวณสี่แยกไทยออยล์โดยไม่มีหมายจับจึงต้องด้วยข้อยกเว้นของการจับโดยไม่มีหมายจับ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 (3) ประกอบมาตรา 66 (2) จึงเป็นการจับโดยชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อการจับกุมโจทก์ทั้งสี่ที่บริเวณสี่แยกไทยออยล์เป็นการจับโดยชอบด้วยกฎหมาย การควบคุมตัวโจทก์ทั้งสี่ไปที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบังหลังจากนั้นย่อมเป็นการชอบด้วยกฎหมายด้วย การกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมที่มีจำเลยที่ 7 และที่ 13 รวมอยู่ด้วยในช่วงนี้จึงไม่เป็นความผิดตามฟ้อง และกรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยอื่นมีส่วนร่วมกับการจับกุมจำเลยที่ 7 และที่ 13 กระทำการดังกล่าวด้วยหรือไม่ ส่วนที่โจทก์ทั้งสี่ฎีกาด้วยว่า ขณะที่โจทก์ทั้งสี่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง จำเลยที่ 1 ประวิงการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโจทก์ทั้งสี่ และสั่งการให้ใส่กุญแจมือโจทก์ทั้งสี่ เป็นการหน่วงเหนี่ยวกักขังให้โจทก์ทั้งสี่ให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกายนั้น ในประเด็นที่ว่า จำเลยที่ 1 ประวิงการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโจทก์ทั้งสี่ โจทก์ทั้งสี่ฎีกาโดยอ้างถึงคำเบิกความของนายรัตนพัฒน์หรือเกรียงศักดิ์ ทรายาคความ ที่ว่า คืบเกิดเหตุนายรัตนพัฒน์ติดต่อขอปล่อยชั่วคราวโจทก์ทั้งสี่ แต่ได้รับแจ้งว่ายังปล่อยชั่วคราวไม่ได้เพราะต้องมอบตัวโจทก์ทั้งสี่ให้พนักงานสอบสวนก่อน เห็นว่า โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 3 เบิกความด้วยว่า เมื่อโจทก์ทั้งสี่ไปถึงสถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง จำเลยที่ 1 สั่งการให้จำเลยที่ 7 พาโจทก์ทั้งสี่ไปทำประวัติ แล้วจำเลยที่ 4 และที่ 7 ให้โจทก์ที่ 1 พาไปตรวจค้นห้องพักของโจทก์ทั้งสี่ที่โรงแรมมิสซู อ่าเภอศรีราชา ต่อมาเวลาประมาณเที่ยงคืน จำเลยที่ 6 นำบันทึกการจับกุมมาให้โจทก์ทั้งสี่ลงลายมือชื่อ แต่โจทก์ทั้งสี่ไม่ยอมลงลายมือชื่อเพราะเห็นว่าข้อความไม่ตรงตามความเป็นจริง หลังจากนั้นโจทก์ทั้งสี่ถูกส่งไปให้ร้อยตำรวจเอกนิติภูมิ พนักงานสอบสวนสอบปากคำเมื่อเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น โดยมีนายรัตนพัฒน์นายทรายาคความ อยู่ด้วย ซึ่งการจัดทำบันทึกการจับกุม การให้โจทก์ที่ 1 พาไปตรวจค้น

ห้องพัก และการสอบปากคำโจทก์ทั้งสี่โดยพนักงานสอบสวนดังกล่าว เป็นขั้นตอนปกติที่ต้องดำเนินการภายหลังจับกุมผู้ต้องหา นายรัตนพัฒน์เองก็เบิกความยอมรับในข้อนี้ ส่วนที่อ้างว่ามีเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งนายรัตนพัฒน์ว่า ต้องรอก่อนนำตัวโจทก์ทั้งสี่ไปแถลงข่าวก่อน จึงจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโจทก์ทั้งสี่ได้นั้น จำเลยที่ 1 เบิกความว่า การนำตัวโจทก์ทั้งสี่ไปแถลงข่าวเป็นการดำเนินการตามคำสั่งของพลตำรวจตรีคชชา ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดชลบุรี ที่ไปสั่งการเกี่ยวกับการดำเนินคดีนี้ด้วยตนเองที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบังในคืนเกิดเหตุ คำเบิกความของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวสอดคล้องกับภาพเคลื่อนไหวในแผ่นวิดิทัศน์ที่ปรากฏว่า มีภาพพลตำรวจตรีคชชากล่าวดำหนิโจทก์ทั้งสี่ในทำนองว่า ทำให้ภาพลักษณ์ของเจ้าพนักงานตำรวจเสียหาย และให้ดำเนินคดีตามกฎหมาย จึงมีเหตุให้เชื่อได้ว่า การนำตัวโจทก์ทั้งสี่ไปแถลงข่าวเป็นการดำเนินการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ 1 หาใช่จำเลยที่ 1 ดำเนินการโดยพลการไม่ ทางนำสืบของโจทก์ทั้งสี่ยังไม่เพียงพอให้รับฟังว่า จำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะประวิงมิให้โจทก์ทั้งสี่ได้รับการปล่อยชั่วคราว ส่วนที่ปรากฏว่ามีการใส่กุญแจมือโจทก์ทั้งสี่ในขณะที่จำเลยที่ 1 แถลงข่าวนั้น เมื่อพิจารณาภาพเคลื่อนไหวในแผ่นวิดิทัศน์ ปรากฏว่า สถานที่แถลงข่าวอยู่นอกอาคารสถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง การใส่กุญแจมือโจทก์ทั้งสี่ในขณะที่มีการแถลงข่าวเพื่อป้องกันการหลบหนี จึงเป็นเรื่องสามารถกระทำได้ ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ที่มีผลใช้บังคับอยู่ในเวลานั้น และเมื่อพิจารณาภาพถ่ายอันเป็นภาพถ่ายโจทก์ทั้งสี่ขณะที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรแหลมฉบังในช่วงเวลาอื่น ไม่ปรากฏว่าโจทก์ทั้งสี่ถูกสวมกุญแจมือด้วย แสดงว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้มีเจตนาถ่วงล่าช้าใส่กุญแจมือโจทก์ทั้งสี่โดยไม่มีเหตุจำเป็น การที่โจทก์ทั้งสี่ไม่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในคืนเกิดเหตุ และมีการนำตัวโจทก์ทั้งสี่ไปแถลงข่าวโดยมีการใส่กุญแจมือในวันรุ่งขึ้นจึงไม่เป็นความผิดตามฟ้อง และกรณีไม่จำต้องวินิจฉัยว่า จำเลยอื่นมีส่วนร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำการดังกล่าวหรือไม่ รวมทั้งปัญหาตามฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ในข้ออื่น เพราะไม่อาจทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษายืน

องค์คณะ

อธิคม อินทุภูติ · พิชัย เพ็งผ่อง · จรัญ เนาวพนานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3803/2562>